

γράφος Δουί Μπερτρὰν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς ἑδρας τοῦ Μωρίς Μπαρρές, ὁ ἱστορικός δούξ ντὲ Λὰ Φόρς, εἰς πλήρωσιν τῆς κενῆς ἑδρας τοῦ κόμητος ντ' Ὠσονβίλ καὶ ὁ μέγας ποιητὴς Πῶλ Βαλερὺ, εἰς πλήρωσιν τῆς κενῆς ἑδρας τοῦ Ἀνατόλ Φράνς. Ὁ κ. Μπερντρὰν ἔλαβεν ἐπὶ 32 ψήφισάντων Ἀκαδημαϊκῶν 22 ψήφους, ὁ δούξ ντὲ Λὰ Φόρς 17 καὶ ὁ κ. Βαλερὺ 17. Οἱ τρεῖς νέοι ἀθάνατοι εἶνε ἐκ τῶν καλλιτέρων ζώντων συγγραφέων τῆς Γαλλίας. Ὁ κ. Μπερτρὰν εἶνε ὁ μυθιστοριογράφος τοῦ παρελθόντος, ὁ δούξ ντὲ Λὰ Φόρς εἶνε ὁ ἱστορικός τοῦ 17ου αἰῶνος καὶ ὁ κ. Πῶλ Βαλερὺ ὁ κορυφαῖος ἐκ τῶν συγχρόνων ποιητῶν.

ΑΠΑΝΘΙΣΜΑΤΑ

Ἀπὸ ἐν χρονογράφημα :

«Εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ κοντὰ ἀριστουργήματα, μὲ τὰ ὁποῖα...

Ὁ ἀθάνατος χρονογράφος ἐξέλαβε τὰ ἀριστουργήματα ὡς φουστάνια, καὶ τὰ μετρά μὲ τὰ ἑκατοστά τοῦ μέτρου.

Ἀπὸ χρονογράφημα γνωστοῦ λογίου.

«Ὁ πληθυσμὸς τῶν δύο Ἀμερικῶν.»

Ἀπὸ κριτικὴν κυρίας.

«Ὁ Καλομοίρης κρατεῖ στὰ χέρια του τὸν κεράυνον τῆς ἐμπνεύσεως.

Ζητεῖται ἀλεξικέραυνον.

Ἀπὸ νεκρολογίαν.

«Ὁ θανὼν ὑπῆρξεν εἰς ἐκ τῶν κορυφαίων Αἰγυπτιωτῶν δικηγόρων.»

Ἀπὸ βιβλιοκρισίαν ἐνὸς Πάνου Δαυλοῦ.

«Πρώτῃ φορὰ συντυχαίνουμε τὸν ὠρεῖστικά(;) εὐγενικὸν πεσιμισμό. Μιὰ πολὺ ἐπιφανειακὴ προσπάθεια ἐπικοινωνίας ἔχουσε πολὺ πολὺ ἄρνη. Τὰ πρόσωπά τους μπαίνουν στὸ πρεβάζι τῆς ζωῆς. Τέτοια ὠραιολογικὰ φιλολογήματα ἴσως εἶναι ἓνας πασατέμπος». Νομίζομεν ὅτι ὠραιολογικώτερος πασατέμπος στὸ πρεβάζι τῆς ζωῆς ἀπὸ τὸν Δαυλὸν δὲν ὑπάρχει. Μᾶς ἐφώτισε.

Ἀπὸ τὸ Σημειωματάριον τοῦ Φορτούνιο.

«Εἰς τὰ ταραχώδη σπλάγχχνα οἰστρικῶν ἡφαιστειῶν».

Ἀπὸ περιγραφὴν.

«Ὅπου ἔθαλεν ὁ πατσᾶς τῆς τυκτός»!!

Ἀπὸ χορευτικὴν περιγραφὴν.

«Εἶναι ἓνα ζευγάρι κομψό, σουλιζέ καὶ συμπαθέστατο».

Ἀπὸ μίαν κριτικὴν δεσποινίδος Σέμνης.

«Ὁ σύνδεσμος τῆς μυστικοπαθῆς αἰσθητικῆς καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς ρατσιονολαστικῆς ἔχει γίνει πρὸ πολλοῦ».

Κατόρθωμα ἀληθὺς ὁ μυστικοπαθῆς σύνδεσμος τῆς ρετσιονολαδικῆς μὲ τὴν ὁποῖαν ἡ Σέμνῃ κριτικῇ γράφει διὰ τὴν Χρυσάντζα.

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΧΟΡΟΙ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἐδόθησαν ἐπανειλημμένως παραστάσεις ἀρχαίων Ἑλλ. χορῶν, πρωτοστατεῖ δὲ εἰς τὴν κίνησιν αὐτὴν ὁ Ἕλλην χορευτὴς καὶ καλλιτέχνης κ. Βάσος Κανέλλος μετὰ τῆς συζύγου του Τανάκας, Ἀμερικανίδος τὴν καταγωγὴν, ἀλλ' Ἑλληνίδος τὴν ψυχὴν.

Μετὰ τὴν δοθεῖσαν ἐν Σικάγῳ πρὸ διετίας μεγάλῃν ἐορτὴν τῆς Κλασσικῆς ἐποχῆς εἰς τὸ θέατρον τοῦ Μεγάλου Μελοδράματος, μετέβησαν εἰς Ἀγ. Φραγκίσκον τῆς Καλιφορνίας. Ἐκεῖ ἴδρυσαν σχολὴν τοῦ Ἑλλ. χοροδράματος διαδίδοντες συγχρόνως τὰ Ἑλλ. ἰδεώδη εἰς διάφορα φιλολογικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ Κέντρα ἐδίδαξαν τὴν ὀρχηστικὴν εἰς τριακοσίας μαθητρίδας, κατήρτισαν δὲ ταυτοχρόνως καὶ δίδασκον δι' ἀρχαίας παραστάσεις. Εἰς διάστημα τριῶν μηνῶν ἔδωσαν εἰς Ἀγ. Φραγκίσκον 10 παραστάσεις καὶ 15 διαλέξεις, μετ' ἐνθουσιασμοῦ δὲ ὁ Ἀμερικανικὸς τύπος ἐξήρθε τὸ ἔργον των. Τοῦτο ἔχει μεγάλῃν σημασίαν καθότι ἡ Τουρκικὴ καὶ ἡ Βουλγαρικὴ προπαγάνδα ἐν Ἀμερικῇ ἐργάζεται σατανικῶς ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων.

Ἐπίσης τὸ ἴδιον πράττουσιν καὶ οἱ Ρωσσοβραῖοι καὶ οἱ Ἰταλοὶ καὶ ἄλλων ἐθνικοτήτων, οἵτινες ἐργάζονται δραστηρίως καὶ προσπαθοῦν

νὰ ἐκτοπίσουν τοὺς Ἕλληνας πανταχόθεν καὶ οἱ ὁποῖοι παρουσιάζουν πολλάκις τοὺς Ἀρχαίους μας Ἑλληνικοὺς χοροὺς ὡς Ἐθνικοὺς Ρωσσοβραῖους, τὴν δὲ Βυζαντινὴν μας μουσικὴν ὡς ἰδικὴν των Σλαβικὴν(!) οἱ δὲ Ἰταλοὶ, ὡς Ἰταλικὴν!... Ἐνῷ ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ἀδιαφοροῦμεν πρὸς τὴν ἀρχαίαν ἡμῶν Τέχνην, ὅπερ εἶναι ἐθνικὴ αὐτοκτονία καὶ συνάμα μία οἰκονομικὴ καταστροφὴ δι' ὅλας τὰς Ἑλληνικὰς ἐπιχειρήσεις ὅταν περιφρονώμεθα ὑπὸ τῶν Ἀμερικανῶν διανοουμένων καὶ τῶν ἄλλων ἐθνικοτήτων ὡς ἄτεχνοι καὶ ὀλισταί... Ὡσαύτως αἱ Ρωσσοβραῖκα καὶ Ἰταλικά ὀργανώσεις ἔχουν ἐκμεταλλεῦναι τοσοῦτον τὴν Ἀμερικανικὴν κοινωνίαν μὲ τὰ ἐθνικά τους ψευτοἰδεώδη ὥστε νὰ καθίσταται πλέον δύσκολον διὰ τοὺς ἀτυχεῖς Ἕλληνας νὰ παρουσιάζουν τὴν Τέχνην των ἐλευθέρως εἰς τὰ μεγάλα Θέατρα μὲ κάποιο φιλικὸν πνεῦμα. Ἐν ὀλίγοις εἶχε δημιουργηθῇ τοσοῦτον ἀνθελληνικὸν πνεῦμα ἐν Καλιφορνίᾳ ὥστε ἔπρεπε κ. Κανέλλος νὰ τὸ προπαρασκευάσῃ καὶ νὰ ἐξομαλύνῃ τὸ ἔδαφος διαφοροτρόπως καὶ οὐχὶ ὅπως ἐργάζονται οἱ ἐχθροὶ μας... ἀλλὰ ἑλληνοπρεπῶς διὰ τῆς Καλλιτεχνίας μας.

Τὸ ζεῦγος Κανέλλου, ἔδωκε ἄνω τῶν ἑκατὸν

διαλέξεων εἰς τὰ διάφορα φιλολογικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ κέντρα τῆς Πολιτείας Καλιφορνίας, περὶ τῆς ζωῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης καὶ Καλλιτεχνίας. Ἐξήγησεν εἰς τοὺς Ἀμερικανοὺς ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα καὶ Τέχνη δὲν εἶναι νεκρὰ ὅπως διαδίδωσιν συνήθως οἱ διάφοροι μισέλληγες ἑλληνισταὶ τῶν Ἀμερικανικῶν Κολλεγίων, ἀλλὰ ζῇ ἀκόμη ἐν Ἑλλάδι καὶ ὅτι οἱ Νεώτεροι Ἕλληνες δὲν εἶναι πλέον φύλακες νεκροταφείων καὶ Ἀρχαίων μνημείων, ἀλλὰ εἶναι ἐργάται τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς Μεγάλης Τέχνης καὶ ὅτι ἔχουν προσφέρει οὐκ ὀλίγα εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Νεωτέρου Πολιτισμοῦ...

Ἐπίσης μὲ ἱστορικὴν ἀνάλυσιν καὶ ἀκριβείαν ἀνέπτυξαν εἰς τὰς διαλέξεις των ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ ὁρθόδοξος ἐκκλησία ὑπῆρξεν πάντοτε τὸ προπύργιον τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἦτις διέσωσε καὶ διέδωσε τὴν ἀθάνατον προγονικὴν μας Γλῶσσαν καὶ Τέχνας εἰς τοὺς διαφόρους Βαρβάρους τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως μὲ τὸ σεμνὸν Ἑλληνικὸν ἔνδυμα τῆς Χριστιανικῆς σκέψεως. Κ' ἐπὶ τέλους ὅτι ἡ θεία τοῦ Ἀπόλλωνος τέχνη, ἡ Μουσικὴ, ἀντηχεῖ ἀκόμη εἰς τὰ Ἑλληνικὰ βουνὰ καὶ πῶς οἱ πλαστικοὶ καὶ εὐρυθμοὶ χοροὶ τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων σώζονται ἀκόμη μεταξὺ τῶν νεωτέρων καὶ λατρεύονται παρ' αὐτῶν. Τοιοῦτοτρόπως κατόρθωσαν νὰ ἐργασθῶν λίαν ἐπιτυχῶς, δημιουργήσαντες ἐν νέον φιλελληνικὸν αἶσθημα εἰς τὰς ἀγαθὰς καρδίας τῶν Ἀμερικανῶν οἵτινες προσῆλθον εἰς τὰς Καλλιτεχνικὰς τὸν παραστάσεις καὶ εἰς τὰς παρηκολούθησαν πλέον μὲ ἐνδιαφέρον καὶ ἀγάπην.

Ὁ Ἀμερικανικὸς τύπος ἔγραψε πολλὰ ἐνθαρρυντικὰ ἐγκώμια περὶ τῆς χοροδραματικῆς τῶν Τέχνης. Εἰς ἐκάστην πάλιν ὅπου ἔπαιζαν ὁργανοῦντο ἐπίσης καὶ ἀπὸ μία φιλελληνικὴ ἐπιτροπὴ μεταξὺ τῶν διανοουμένων φιλελλήνων Ἀμερικανῶν πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἑλληνικῶν ἰδεωδῶν.

Διὰ τῆς Καλλιτεχνίας τῶν ἐπεβλήθησαν εἰς τὰ μεγαλεῖτερα Πανεπιστήμια καὶ Καλλιτεχνικὰ κέντρα τῆς μεγάλης ταύτης πολιτείας καὶ ἔδωσαν ἀφορμὴν εἰς ὅλον τὸν Ἀμερικανικὸν τύπον νὰ γράφῃ ἕκτοτε φιλελληνικὰ ἄρθρα καὶ νὰ ἔπαινῃ τοὺς νεωτέρους Ἕλληνας ὅτι εἶνε μία μεγάλη καὶ προοδευτικὴ φυλὴ συνεχίζουσα ἀδιακόπως τὸ ἐκπολιτιστικὸν ἔργον τῶν Ἀρχαίων προγόνων τῆς. Τὸ δὲ Πανεπιστήμιον τῆς Καλιφορνίας ἐνδιεφέρθη τόσο πολύ διὰ τὴν χοροδραματικὴν τέχνην τοῦ ζεύγους Κανέλλου, ὥστε ἐτίμησεν αὐτὸ δι' ἐπισήμου προσκλήσεως ὅπως δώσῃ σειράν καλλιτεχνικῶν παραστάσεων ἑλληνικῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ θέατρον ἐν Μπέρκελνυ τὸ ὁποῖον εἶναι διασκευασμένον ὡς Ἀρχαίον Ἑλληνικόν.

Εἰς τὸ μέγα αὐτὸ θέατρον ἔδωσε τὸ ζεῦγος Κανέλλου ἐπιτυχῶς τρεῖς ἑλληνικὰς ἐφορτάς μεθ' ὅλου τοῦ Καλλιτεχνικοῦ τῶν ὁμίλων, ὅστις ἀριθμοῦσεν ἄνω τῶν ἑκατὸν καλλιτεχνῶν καὶ καλλιτεχνιδῶν καὶ ἀπετελεῖτο ἀπὸ καλλιτέχνιδας πρώτης τάξεως ὡς εἶχε προγοινασίῃ καταλλήλως

εἰς τὴν χοροδραματικὴν τοῦ Τέχνης. Ἡ δὲ μεγάλη Συμφωνικὴ ὀρχήστρα τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου ἔπαιξε τὴν κλασσικὴν μουσικὴν θανάσιως ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ περιφήμου ἀρχιμουσικοῦ τοῦ Μεγάλου Μελοδράματος τοῦ Σικάγου Jsaac Van. Greve.

Τὰ προγράμματα Κανέλλου πέρυσιν καὶ ἐφέτος ἦσαν πλούσια καὶ ἐκλεκτά. Ἀπὸ ἔποιν Ἀραματικῆς Τέχνης καὶ ὀρχηστικῆς καὶ μουσικῆς ἦσαν διὰ τοὺς Ἀμερικανοὺς κατὰ τί ὥραϊον καὶ πρωτοφανές. Εἰς τὰς παραστάσεις τῶν παρουσίασαν διαφόρους τύπους Ἀρχαίων Ἑλληνικῶν χοροδραμάτων, Βυζαντινῶν καὶ Νεωτέρων τὰ ὁποῖα ἔχουν χορογραφῆσθαι ἐπὶ τῆς δημῶδους μας μουσικῆς. Ὁ πρωτότυπος οὗτος συνδυασμὸς τῆς ὀρχηστικῆς μας τέχνης ἐξετιμήθη καὶ ἐπηνέθη πολὺ ἀπὸ τοὺς ξένους τεχνοκρίτας.

Τὰ Καλλιτεχνικὰ τῶν ἔργα τὰ ὁποῖα ἔαμαν μεγάλῃ ἐντύπωσιν διὰ τὴν τεχνοτροπίαν των καὶ τὴν καλλιτεχνικὴν τῶν ἐκτέλεσιν εἶναι τὰ ἑξῆς: Ὁ Σάτυρος καὶ ἡ Νύμφη, ἡ πομπὴ τοῦ Διονύσου, τὰ χροῦσά μῆλα τῶν Ἑσπερίδων, ὁ πυρρῆχος χορὸς τοῦ Ἀχιλλέως, ἡ βακχικὴ ἔκστασις, αἱ Σπαρτιάτιδες, ὁ χορὸς τῶν Ὀκεανίδων ἐκτοῦ «Πομπήσεως Δεσμώστου» τοῦ Αἰσχύλου, ὁ δὲ χορὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ὁ χορὸς τῆς Νυκτὸς εἶναι ποιητικὰ ἔργα τοῦ κ. Α. Λαζαρίδου. Ὁ χορὸς τῶν Κυμβάλων, ὁ χορὸς τοῦ Σειλιντοῦ καὶ ὁ χορὸς τῆς Ἰερίας εἶναι ὅλα ἀρχαίας τέχνης, ἡ νύμφη τοῦ Αὐτοκράτορος, τὸ πελώριον Φρυγικὸν μῆλον, τὸ Μαρμαρωμένον Βασιλόπουλο (τὰ τοῖα χοροδράματα αὐτὰ εἶναι Βυζαντινῆς Τέχνης), τὸ ξίφος τῆς Κρήτης, εἶναι ἀγροτικὸν εἰδύλλιον νεωτέρας Ἑλληνικῆς Τέχνης, τὸ Μαρμαρωμένον Βασιλόπουλο ἔγινε ἐν ἑξοχῳ χοροδράμα, τὸ ὁποῖον θὰ ζήσῃ πολὺ καιρὸν, ὅπου καὶ ἂν ἐπαίχθῃ ἐστέρθη ὑπὸ ἐπιτυχίας. Εἶνε ἐμπνευσμένον ἀπὸ τὸ ὁμώνυμον διήγημα τοῦ λαογράφου καὶ ποιητοῦ κ. Χρηστοῦ Χρηστοβασίλη, καὶ τὸ ὁποῖον ἔχει ὁ κ. Κανέλλος χορογραφῆσθαι εἰς δύο σκηνάς. Τὴν πρώτην τὴν σκηνὴν τὴν εἰργάσθη μὲ σύγχρονον μουσικὴν μὲ τὸ τραγοῦδι τῆς Ἀνέμης τοῦ κ. Δ. Λαυράγκα, τὴν δευτέραν σκηνὴν μὲ δημῶδη μουσικὴν. Ἡ πρώτη σκηνὴ εἶναι νεωτέρας Ἑλληνικῆς ὑποθέσεως καὶ λίαν διασκεδαστικὴ. Ἡ δευτέρα σκηνὴ εἶναι Βυζαντινῆς ὑποθέσεως ἥτις εἶνε πλήρης μεγαλοπρεπείας καὶ χάριτος. Εἰς τὸ ὀρχηστικὸν αὐτὰ ἔργον λαμβάνουν μέρος τριάνοντα ὀρχηστρίδες, μία ὑψίφωνος καὶ δέκα δραματικοὶ ὀρχησταί, τὸ δὲ σύνολον τοῦ χοροδράματος εἶναι πολὺ ὥραϊον καὶ θαυματικόν. Αἱ σκηνογραφίαι καὶ αἱ περιβολαὶ τοῦ ἔργου ἔχουσι διακοσμηθῆναι ὑπὸ τῆς κ. Τανάγρας Κανέλλου ὡς καὶ ὁ πολύχρωμος φωτισμὸς τοῦ ὅστις ἔχει διευθετηθῇ καλλιτεχνικῶτα ἀναλόγως τῶν σκηνηκῶν χρωμάτων καὶ σχεδίων τοῦ Μπαλλάνου.

Εἰς τὸ ἴδιον θέατρον ἔδωσαν ἐπίσης ἐπιτυχῶς καὶ τὸν «Οἰδίποδα Τύραννον» τοῦ Σοφοκλέους ἐν μέτρῳ εἰς τὴν καθαρὰν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν προφορὰν, ἥτις ἀποδίδει πιστῶς καὶ

καλλιτεχνικῶς ὅλους τοὺς ὄυθμους καὶ τὰ μέτρα τῶν Ἀρχαίων μας ἐνῶ ἡ Ἑρασμαϊκὴ τὸ ἀντίθετον—διότι παραλόγως διέλυσαν ὅλας τὰς διφθόγγους τῆς Γλώσσης μας καὶ προσφέρουν τὰ σύμφωνα τόσον σκληρὰ μὲ ἡμίλειστον στόμα ὥστε νὰ νομίζη κανεὶς πλέον ὅτι ἀκούει κάποιαν βάεβαρον καὶ πρωτογενὴ διάλεκτον, πολὺ κακόφωνον καὶ κομικὴν!...Οἱ Ἀμερικανοὶ Ἑλληνιστὰὶ ἐξεπλάγησαν ὅταν ἤκουσαν τὴν Ἀρχαίαν μας Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν· νὰ ὁμιλῇται μὲ ζωντανὴν ἔκφρασιν καὶ μουσικὴν χάριν ἀπὸ τοὺς συγχρόνους Ἑλληνας!... Ἦτο μὴ τρανὴ ἀπόδειξις διὰ τοὺς Ἀμερικανοὺς Ἑλληνιστὰς ὅπως παύσωσι πλέον νὰ ἀποκαλῶσι τὴν Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν νεκρὰν καὶ ἀνέκφραστον.

Εἰς τὰ χορικά τοῦ «Οἰδίποδος Τυράννου» εἰσήγαγεν ὁ κ. Κανέλλος τὴν ἀγνὴν μας Ἑλληνικὴν μουσικὴν π. χ. εἰς τὴν πάροδον τοῦ Δράματος στίχ. 151 (Ω Δίος ἀδιεπὲς φατι) συνέθεσε Ἰερὰν Βυζαντινὴν μουσικὴν συμφῶνως τῶν Ἀρχαίων μας μετροικῶν — εἰς τὸ ὑπόρχημα στίχ. 1086. (Εἰπερ ἐγὼ μαντὶς εἰμι καὶ κατὰ γνώμαν ἰαρίε) συνέθεσε δύο χωρὶς πα χορευτικὰ δημῶδη μας τραγούδια—εἰς δὲ τὸ χορικὸν στίχ. 1186 (Ὡ γένεαι βροτῶν) μίαν Βυζαντινὴν λυπηρὰν μελωδίαν τοῦ Γ' Αἰῶνος, εἰς δὲ τὸν κομμὸν (Ὁ πατράς Ὁ θῆς ἐνοικοὶ λεύσετ' οἰαίπιους

ΟΔΕ) συνέθεσε τὸ μοτίβον τοῦ ἐπιθανατίου τραγουδιοῦ τῶν Σουλιωτισσῶν μας (ἔχε γαὶ καὶ μένε κόσμε) τὸ ὁποῖον ταιριάζει θαυμασίως. Τοιούτῳ τρόπῳ τὰ ἀθάνατα Ἑλλ. τραγούδια, τὰ τόσον περιφρονημένα ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας μουσικοσυνθέτας καὶ τὰ ὁποῖα εἶνε γνήσια ἀποσπάσματα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήν. Ἀσμάτων, ἀναζοῦν καὶ ἐναρμονίζονται. Διὰ τὴν νεισαγωγὴν τοῦ Οἰδίποδος Τυράννου ἐπεξεργάσθη ὁ κ. Κανέλλος ἐν μοιρολόγι τῆς Πελοποννήσου τὸ ὁποῖον καὶ ἐνορχήστρωσεν διὰ μεγάλῃν συμφωνικὴν ὀρχήστραν, ἐκφράζει δὲ τὴν δραματικὴν σκηνὴν καὶ θρηνωδίαν τοῦ δράματος.

Διὰ τῆς ἐργασίας τοῦ ξυῖγους Κανέλλου ἡ ὀρχηστρικὴ τέχνη τῶν μεγάλων μας προγόνων, ἡ θεία αὐτὴ πνοὴ τῆς πτωχῆς τέχνης, ἥτις ἐνέπνευσε τοὺς μεγάλους ποιητὰς καὶ τὰ ἀριστούργηματα τοῦ Φειδίου, τοῦ Πρωκτιτέλους, τοῦ Σκόπα καὶ τῶν δαιμονίων κεραμογράφων μας, ἐναγκαλίζεται καὶ πάλιν τὴν ἀδελφὴν τῆς, τὴν Δημῶδη Ἑλλ. μουσικὴν διὰ νὰ ἐξευγενίσῃ τὰ ἦθη τῆς Ἑλλ. φυλῆς.

Εὐχῆς ἔργον εἶνε ὅπως οἱ νεώτεροι Ἕλληνες καὶ δὴ οἱ Ἀθηναῖοι λάβωσιν ὑπὸ σοβαρὰν ἔποσιν τὴν μελέτην καὶ ἀνάπτυξιν τῶν ἀρχαίων Ἑλλ. χορῶν καὶ ἰδρυθῇ πρὸς τοῦτο Ἑθνικὴ σχολὴ Χοροδραματικῆς Τέχνης.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Ὁ κ. Γιολλάσης διὰ πρώτην φοράν ἐξέθεσε μερικοὺς πίνακας εἰς τὴν ἐκθεσιν τῶν Δέκα εἰς τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων. Ἐκτοτε ἐταξέιδευσεν εἰς Ἀμερικὴν καὶ ἤδη ἐν ἰδικῇ του Ἐκθέσει παρέταξε 170 πίνακας. Ὁ ἀριθμὸς δὲν ἔχει σημασίαν, ἐφ' ὅσον δὲν συνοδεύεται μὲ τὸ ποιόν. Διὰ αὐτὸ, χρονολογικῶς τὸν ἀναφέρω· διότι πρὸ πολλῶν εἰκόνων τοῦ δὲν αἰσθάνεται κανεὶς τὴν ἀνάγκην νὰ σταματήσῃ. Ἐν τούτοις ἔχει καὶ μίαν ἀγαθὴν ἀποφιν ἢ πληθὺς. Ὅτι παρέχεται εὐκαιρία νὰ μᾶς ἐπιδείξῃ πλείστας τοποθεσίας Ἑλληνικὰς ἐκτὸς τῆς Ἀττικῆς, ὅπως τὰ Μετέωρα, ἡ Πίνδος, τὰ Τέμπη, τὰ Τρίκαλα, ἡ Σαντορίνη, οἱ Δελφοί, ἡ Ὀλυμπία, ὁ Ταῦγετος, τὸ Μέγα Σπήλαιον, ἡ Ἀγία Λαύρα, ὁ Μιστράς, ἡ Μονεμβασιά, ὁ Πόρος. Παρέθεσα τὰ ὀνόματα αὐτὰ διὰ νὰ δεῖξω πόσον ἀκαταπόνητος εἶνε ὁχι μόνον εἰς τὸν χρωστικόν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ταξίδια. Ἐκθέτει καὶ ὀλίγους πίνακας μὲ ἀπόψεις Παρισίων, Λονδίνου καὶ Νέας Υόρκης.

Ἐχει ἀντίληψιν φωτὸς εἰς τὰ ἔργα του, ἀλλ' ὁσιερεὶ εἰς τὴν τεχνολογίαν. Ἐμπρεσσιονιστικὴ. Νομίζει κανεὶς ὅτι μερικαὶ ἀπόψεις Ἑλληνικαὶ εἶναι ξέναι. Ἡ ἀτμόσφαιρα δὲν ἔχει τὰς λεπτὰς ἀποχρώσεις τῆς ἑλλ. φύσεως. Ἀλλ'

ὁ κ. Γιολλάσης εἶνε νέος ἀκόμη καὶ θὰ εὕρῃ τὸν ἴστιον δρόμον. Καλλίτερος μοῦ ἐφάνη εἰς τὰς προσωπογραφίας, ἰδίως εἰς τὰ κεφάλια δύο Ἰσπανίδων.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Συνεδρίου τῶν γυναικῶν ἐγένετο γυναικεῖα ἐκθεσις ζωγραφικῆς ἐν τῷ Λυκείῳ τῶν Ἑλληνίδων. Ἰδιαίτεραν ἐντύπωσιν ἔκαμαν ἡ Δύσις τῆς κ. Γεωργαντῆ, τὸ χωριατόσπιτον τῆς δ. Στεφάνου, ἡ Μακεδονίσσα τῆς κ. Ταρσοῦλη, ἡ Σάμος τῆς κ. Χατζημιχάλη, ὁ Ἀργαεὶς τῆς δ. Κοκκίνης, ἡ θαλασσα τῆς Μάγλης τῆς δ. Λασκαρίδου, ἡ γρηῶ μὲ τὴν ὀμβρέλλα καὶ ἐν ἡμίγυμνον τῆς δ. Ἡλιάδου, ἡ Ρόδινη αὐγὴ τῆς δ. Ἰγγλέση, ἡ Ἡλιοθεραπεία τῆς δ. Βουκίδου, τὸ παιδί μὲ τὴν κατσίκα τῆς δ. Εὐριπαίου, ὁ γέροντας τῆς κ. Παπαδημάκη, τὰ Πατήσια τῆς δ. Βλασσοπούλου καὶ τῆς δ. Διαμαντοπούλου, ἥτις ἐπέστρεφεν ἐσχάτως ἐκ Μονάχου, τὰ Γερμανικὰ ἔλατα καὶ κομφοτεχνήματα ἐπὶ σμάλτου, θαυμασίως εἰργασμένα. Ἐξετέθησαν καὶ μερικὰ φωτογραφικὰ ἀκίττα ἀπὸ τὴν δ. Πέππα, ὁ μαρμαρᾶς, ὁ μουσικός, ἡ γάτα. Ἀκατανόητα καὶ ἀκαλαίσθητα.
